

паричамъ управитель на Мессенж. А на тебе остава, о Маріано, да го направиш да познае че грѣхътъ му не може иначе да ся изглади освѣнъ съ искрено покаяніе; а доброто което азъ ще му сторѣмъ не може иначе да ся заплати освѣнъ съ съвършенно покореніе на волѣтъ ми. Стражари, извадете Раймонда отъ култѣ и доведѣте го тука. Азъ искамъ самъ да му извѣстѣмъ доброто което ще му направѣмъ и благополучіето което го очаква.

Маріана смална не смѣеше да повѣрва всичко това що чуваше. Да ли сѣ истински думятъ Фридриховы, думаше тя въ себе си, и да ли не сѣ примка, кождо ми поставя, за да научи да ли съмъ и азъ повинна въ побѣгваніето на Раймонда? Въ туй неприятно сумнѣніе като ся намѣрваше, тя си мълчеше, додѣто стражаритѣ ся върнахъ и извѣстихъ че Раймонда го нѣмало въ култѣ, че намѣрили вратата на тъмницѣтъ твърдо заключены, отъ което и прѣдополагатъ че той е побѣгналъ прѣзъ желѣзнытъ прѣчки на прозореца въ тъмницѣтъ си, прѣзъ които ся е проврѣлъ и ся е вверилъ въ морето.

Увы! така е! извика Маріана, туй прѣдположеніе е истинско за можъ злочестникъ и за злочестникъ на годеника ми. Высочината на култѣтъ го не уплаши, той скочи въ морето. И защо? за да ся удави подиръ малко, твърдѣ жалко прѣдъ очитѣ ми! Видѣхъ го, Ваше Величество, този достоинъ за оплакваніе мой годеникъ, видѣхъ го тѣзи нощъ да ся прѣдаде на рыкающытъ вълмы, и като неможѣ да ся бори съ тѣхъ, потъна. Каква смъртъ! О, Праведный Боже! А каквъ неутѣшикъ скръбъ остави той на мене. Разумѣва ся нищо не бы могло да мя удържи въ животъ ако да не бѣхъ длжна вспчытъ си грыжи на Майкѣ си. Царю честный, дозволи ми да ся завържъ при неѣмъ за да ѣ успокоѣмъ, защото трѣгваніето ми за насамъ бѣше ѣмъ вверлило въ голѣмо отчаяніе.

Иди, момне, рече Фридрихъ, иди да извѣстишь майкѣ си съ своятѣ си уста до кждѣ ся простира моето милосердіе, и дано тази мысль да може да вы утѣши за Раймондовѣтъ смъртъ.

Маріана излѣзе тутакъ си отъ палата и ускори толкозъ да върви по-бърже, щото може да каже нѣкой че лѣтеше, а не че вървеше. Лицето ѣ не бѣше чакъ толкозъ нажалено, защото ся надѣеше че вращаніето ѣ щѣше да успокои майкѣ ѣ. Дойде си, по какво жалостно изображение ся прѣдстави на очитѣ ѣ.

Амелиза прострѣна на леглото си бѣше прѣхласижа въ полу-ды и исквасена въ горещъ потъ, выкаше въ силны движенія: Фридрихе, жестокий Фридрихе, какво заповѣда за Маріанѣ? Защо ѣ